

[Nordqvist.]

basis af den viden, også den økonomiske viden, de har i forvejen. I øvrigt mener jeg heller ikke, det er muligt helt nøjagtigt at opgøre det fremtidige behov, først og fremmest fordi boligmarkedet ikke er frit, men bl. a. hæmmet af huslejestop m. v.

Rentesikringsordningen som sådan har ikke på noget tidspunkt haft det radikale venstres sympati. Men det var altså i sin tid en del af prisen for at gå med til boligforliget, der, i hvert fald da det blev indgået, var acceptabelt. Gennem rentesikringen støttes den enkelte ejendom. Det er en tilfældig del af befolkningen og ikke dem, der har behov derfor, der nyder godt af denne støtte. Forholdet er jo det, at er man først kommet ind i en lejlighed, der får denne rentestøtte, ja, så kan man blive boende trods høj indtægt og nyde godt af denne lave leje på bekostning af andre borgere i samfundet. Ordningen er efter min mening ikke en social foranstaltning. Man er således ikke asocial, hvis man går imod denne ordning.

Et argument for rentesikringen kan måske være, at man med denne ordning vil prøve at sikre en vis kvalitet inden for byggeriet, hvad forslagsstillerne antydningssvis er inde på i deres bemærkninger. Hvorvidt man på denne vis kan sikre dette kvalitetskrav, er jeg lidt usikker over for. Jeg er nok klar over, at man kan sikre gode materialer, man kan sikre et vist udstyr, men jeg vil stille mig lidt skeptisk over for, hvorledes man kan sikre sig, at disse materialer nu bliver sat sammen til en anstændig og acceptabel enhed. Det er jo ikke noget nyt, at dagbladene bringer indlæg fra lejere, der er højst utilfredse med den bolig, de nu har fået. Der er næsten ikke grænser for alle de mangler, en sådan lejlighed kan have, og jeg ved også, at der findes adskillige bygherrer, som har ikke ét, men mange mareridt, før de er færdige med et byggeri; jeg taler slet ikke om, hvorledes det går med at få afhjulpet de sidste mangler inden indflytningen.

Men hvis hensigten først og fremmest er at højne kvaliteten i byggeriet, er det vel også nærliggende at spørge, om vi ikke burde finde frem til en ordning, således at denne statsstøtte, der altså ikke har noget socialt sigte, på en eller anden måde tilbagebetales. I så fald vil det radikale venstre stille sig overordentlig velvilligt over for problematikken.

Men har dette kvalitetskrav første prioritet, så mener jeg yderligere, det er et spørgsmål, om alene almennyttige selskaber skal nyde godt af disse statslån, som jeg så vil kalde dem. Det må være rimeligt, at alle, der bygger, får den samme sikring, når det ikke er en social ordning, vi tilstræber. Jeg vil lige indskyde her, at nu talte hr. Kaj Andresen før lidt indigneret om, at de sociale selskaber ikke kunne bygge osv. Det er der vel ikke nogen der forhindrer dem i. Mig bekendt kan de bygge uden rentesikring; det er der da ikke spor i vejen for.

Ministeren og også enkelte ordførere har været inde på, at udviklingen inden for saneringssektoren kan begrunde, at den nuværende kvota tages op til revision, og dette kan jeg også tilslutte mig. Jeg vil gerne i boligudvalget deltage i den saglige drøftelse, som forslaget kan give anledning til.

Men jeg vil til sidst lige understrege, at rentesikringsordningen jo kun er et enkelt led i hele boligpolitikken. Den netop afgivne betænkning fra det såkaldte Kurt Hansenudvalg, som også andre ordførere har været inde på, mener jeg er en naturlig anledning til at tage en bredere drøftelse af hele den boligpolitiske udvikling og dennes indvirkning på samfundets økonomi i øvrigt, et forhold, som jo også de økonomiske vismænd har været inde på. De tal, vismændene i deres redegørelse er kommet til — og det er vel særlig de tal, der fortæller om, hvor meget eller hvor lidt den direkte boligstøtte i og for sig udgør i procent af den samlede støtte, når vi tager den indirekte med — disse tal har vel nok kunnet få øjnene op